

Foi'a acésta ese in tótu joi-a, — dar prenumeratiunile se primescu in tóte dítele.

Pretiuulu pentru Austria pe anu 6 fl. v. a. pe $\frac{1}{2}$ de anu 3 fl. pe trei lune 1 fl. 50. cr.; pentru alte tieri: pe anu 7 fl. 20 cr. pe $\frac{1}{2}$ de anu 3 fl. 60 cr. pe trei lune 1 fl. 80 cr.

Tóte siodiunile si banii de prenumeratiune sunt de a tramite la Redactiune Strat'a lui Leopoldu Nr. 33

Spinulu si opincariulu.

Josu pe vale in padure
Stá unu arbore zdrentiosu,
Totu cu spini buni de secure
Incarcatu de susu pan' josu.

Arborele-asié vorbesce:
Asiu dori s'am unu tesauru,
Pentru mine pré firesce,
Frundie totu numai de auru."

Si 'nchinandu-se indata
Se culcá si adormi;
Si in tãrairea-i éta
Cererea i se 'mplini.

Acumu arborele 'n sine,
Fiindu prostu si cam necoptu,
Díse: „Nime nu-i ca mine,
Nici chiar intre *siepte optu*."

Dar unu opincariu in nópte
Lu-aude cá ce-a dísu,
Fara sgomotu, fara siópte,
Mi ti-lu scutura in visu.

Deminéti'a candu se scóla
Arborelulu furiosu,
Se trediesce 'n pielea góla,
Si s'ascunde rusinosu.

„Dómne, dá-mi frundie de glage,
Se rogá spinulu mereu,
Ca sê potu cu'nectulu trage
Padurea la gustulu meu.

Trece diu'a, vine sér'a,
Arborelulu intristatu
Se culca, s'asiédia éra
Pe spinosulu seu de patu.

Deminéti'a candu se scóla
Privesce 'n pregiurulu seu,
Ambitosu, plinu de fala,
„Ahá! — díse sum holteu!

Voiu traí totu díle bune,
Câ-ci acum am sê me'nsoru,
Am sê facu o *uniune*,
Ce atâtu de multu adoru."

Nici cuventulu nu si-lu gata,
Si austrulu cu boreu
Lu-si 'ncungiura indata,
Murmurandu in giurulu seu.

Se porvi unu viforu mare,
Cum nu se mai pomeni,
Mi lu atíne la spinare,
Mi-lu sfarmá si mi-lu zdrobi.

Arborele-acum privesce
Cu uimire 'n ginrulu seu:
„Glage nu-i! Glagea-mi lipsesce!
Díce: Unde-i lustralu meu?"

Spinulu deslarvatu s'ascunde,
Si vr'o doi ani adormi;
Nime n'a sciutu, cá unde
Elu asié se pituli?

Dar de-odata ér apare
Ca comédi'a in tãrgu,
Si cu tonu plinu de 'ngamfare,
Striga ca si-unu cocostãrgu:

„Eu uscatu, — padurea verde, —
Éa cu frundie, — eu cu spini;
Astu-felu viéti'a mi se pierde
Intre nesce maracini.

Déca eu nu potu fi verde,
Nici padurea nu va fi;
Câ-ci numai chiar mie-mi siede
A'nverdî si a domni.

A mea frundia este dulce,
De si fructu-i veninosu;
Eu sum vrednicu d'a fi duce,
Câ-ci sum *consiliarosu*."

Inse ce sê vedi? Minune!
Opincariulu celu saracu
Nu s'asiédia, ci-si propune
Sê-i desbrace si-acestu fracu.

Nu trecura trei minute,
Frundiele-i zaceau pe josu,
Nefiindu din elu crescute,
Remase ér golu, spinosu.

Atunci cu puternicu tonu
Padurea tóta ridea
De 'ngamfatulu fanfaronu:
Ha — ha — ha — ha — ha — ha — ha!

Scrisorile lui Pacala către Tandala.

Frate de cruce!

Dupa catasdrób'a dramadigo-tragedica, séu nu sciu cum s'o mai numescu, din tíer'a traitiei, si dupa o bolire de câte-va díle, éراسi me luara ventósele in sboru si me adusera háptu aici la Pesce.

Dar aice o patii si mai reu.

Me pune ciasulu reu si eu la pre amblare pe malulu Dunarei, gândindu că voiú intalni vr'unu cunoscutu.

Abié me preamblai căti-va pasi, candu éta că mi se prosinta o scena infricosiata. A nume unu tineru de langa mine se rapezesce un'a, si sare in apa.

Eu ca crestinu bunu si ca notatoriu si mai bunu sarfi dupa elu, ca sé-lu scapu.

Dar nimerniculu ne cum sé voiésca a scapá, ci inca me prinse si pe mine de chica si me tragea dupa sine catra fundulu apei. Era pe aci sé ne incámú amendoi, de nu ne scapá unu inasiu alu unui domnu mare.

Dupa ce am apucatu éra-si la uscatu, mis'a spusu, că tinerulu acol'a e unu adjunctu de concipistu in spe la ministeriulu de resbelu si că s'a inamoratu fórté de o jidana cu peru rosii si in fine că numai pentru acea a saritu in apa, pentru că a vediut'o vorbindu cu unu ofioieru.

Ce prostu a mai potutu fi! — au nu a sciutu elu, că ofioirii inca sunt ómeni si că damele. . .

Dar asculta numai, de aci a urmatu lucrulu celu mai interesantu!

Óre de unde sé-ti incepu cu de graba. . .

Ei bine, acum sciu. . .

Apoi cum ti amu spusu, ne-a scapatu unu inasiu.

Acestu inasiu este chiar a ministrului Eötvös.

M'am bucuratu multu, că am facutu cunoscintia cu elu, si dreptu multiamire, pentru că m'a scapatu din gur'a mortii, — l'am invitatu la unu pocalu de bere.

La beute apoi ne facurámú prieteni si frati de cruce!

Noulu meu prietenu me duse in curtea domnului seu si mi a aratatu pe acolo tóte.

Candu ne aflamu chiar in cancelaria, éta că audímu pasii ministrului.

— Vai de mine si de-mine — díse prietenulu meu — ce o sé facu cu tine, vine escelenti'a sa si déca te gasesce in cancelaria, apoi vai de capulu meu, — me omóra.

— Nu te superá, me voiú ascunde sub patu — dísei eu si me si pitulii totu-de odata.

— Tesék, tesék — se audí versulu ministrului, si de locu se si inchise usj'a.

Totu am inleamnitú că me va observá.

Dupa ce se inchise usj'a, mi se imparea, că óspele ministrului pórtá vestmentu de metasa. Celu pucinu vestmentulu suná asié.

In momentulu urmatoriu eram de parerea, că óspele e femeia, că-ci vestmentulu érá lungu, dar m'am insielatu.

Vestmentulu lungu érá reverénd'a de metasa a unui canonicu.

— Aha! a cum sciu — gandeamu in mine — acest'a de siguru trebuie că este de la Lugosiu séu de la Orade.

Punu urechi'a pe ascultare si totu ascultu mai unu ciasu, fara se intielegu vr'unu cuventu.

Adesa ei se intielegeau — latinesce.

Poti cugetá necasulu meu, că nu am potutu sé sciu cea se vorbesce.

In fine nici nu mai ascultamu, că-ci me si doreau cóstele. — De miscatu nici poména.

Pare că au sciutu, că eu sum sub patu, — că numai voiáú sé gate.

Dupa câte-va óre se departara, — dar ministrulu ineniá canceleri'a si duse chie'i'a cu sine.

Eram desperatu!

— Ce me voiú sci face pentru Domnedieu? Cine scie candu o sé rentórea! Cu papiru nu potú sé traiescu.

Astu-feliu de cugete me apucara candu esii de su bu patu.

Voiám sé saru pe ferésta, — érá pré susu, voiám sé facu sgomotu, — atunci de siguru me purecau.

N'am avutu in cotro decátu sé asteptu ce va aduce noroculu, si ca sé nu me urescu luai scrisorile de a rondulu.

— O seracutiulu de mine, ce de serisori de a le romaniloru; dar nu erau nici desfacute.

Intre altele aflai si câte-va epistole de la nesce romani-buni.

Dar nu voiescu sé-ti amarescu anim'a cu cele ce am cetitu pe acolo, ci mai bine ti-spunu mai de parte că in ce modru am scapatu.

Apoi am scapatu asié, că a dóu'a dí a venitu o servitória ca sé curatiésca, si atunci e o luai la sanetósa. — E dreptu, că servitória me netezi de câte-va ori cu matur'a, dar totu — am scapatu.

Cum am ajunsu a casa, ruptu de fóme, mi facui o mamaliga mare si dupa ce am mancat'o ti-scrisei aceste.

Sé fi sanetosu! Cátu-mai curendu mai multe si pana atunci remanu alu teu

frate de cruce
Pacala.

TANDA si MANDA.

T. Ce nou scii, frate Mando?

M. D'apoi s'a intemplantu unu lucru, de care, n'am auditu de candu sum pe lume.

T. Ce?

M. In diu'a de prim'a aprile a scapatu unu bietu nebulu din institutul din Bud'a, si fugi la Pest'a. Nenorocitul de elu are acea idea ficsa, câ Gur'a Satului a scrisu articolulu ore-care aparutu nu de multu in „Federatiune“

T. Sermanulu! Se vede, câ e nebulu. Toti colegii sei au frica mare de stapanitorii loru, deci a cugetatu, câ si ceialalti ômeni sunt nesce lasi prapaditi, carii nu cutéza a sustiené opiniunea loru decâtu numai sub velulu anonimității.

M. Nu e destulu atât'a! Nebunulu nostru a si scrisu unu ciclu de nebunfi in contra Gurei Satului.

T. Unde?

M. In „Gazet'a Transilvaniei.“

T. Se pôte ca o fôia seriôsa. . .

M. Cum sê nu, frate? Au nu-ti aduci tu a minte de câte ori a interpelatu Gur'a Satului pe Iacobu Muresianu pentru fondulu Sîncaianu? Nenea Iacobu a cugetatu, câ destulu a tacutu pan'acuma, déci in locu de respunsu a publicatu aceste corespundintie.

T. Acuma dara cei-co au doritu sê afle, cum se administréza fondulu Sîncaianu? sciu atât'a, câ Gur'a Satului a scrisu unu articolu in „Federatiune.“ E bine, dar éta mi-a plesnitu ce-va prin minte!

M. Ce?

T. Nu cumva dôra si corespundintele acel'a nu-mai pentru aceea e maniosu, pentru câ si pe elu lutotu mai ustura inca pielea din 63 séu din 68, candu Gur'a Satului a piscatu pe unii si pe altii?

M. Nu sciu, dar atât'a ti-potu spune, câ nu toti ômenii au asemenea piele. Sunt unii, carora nici câ le pasa, câ toti ômenii de omenia i despretiuescu; acestia nu se multiamescu, câ altii trecu pe langa ei fara ca sê-i scuipe, ca pe nesce rîiosi, de cari se infecta societatea omenésca, ci inca ei au nerusnarea, d'a vini in publicitate pentru a dá altora lectiuni de moralitate si onestitate, — acesti ômeni au *piele mai grôsa* decâtu alti moritori.

T. Inse én spune-mi, ore Gur'a Satului a scrisu articolulu acel'a din „Federatiune“?

M. Ba nu!

T. Pe ce basa l'a atacatu dara nebululu „Gazetei“?

M. Nu sciu; dar atât'a potu sê dîcu câ déca si eu mi-asiu permite a gâci numele dinsului, de buna séma asiu nimeri mai bine decâtu elu.

T. Dar cine pôte fi?

M. Vr'unu domnu mare, vr'unu consiliariasiu. . .

T. Taci tu Manda!

M. Dar sê-ti mai spunu una!

T. Ce.

M. Scii de ce scrie dinsulu totu „consiliariasiu“ in locu de „consiliariu“?

T. Ba.

M. Pentru câ „consiliariasiu“ corespunde mai bine calificatiunii unoru consilieri.

T. Cum asié?

M. Asié, câ in „consiliariasiu“ suna de dôi ori ia! ia!

T. Cum ti-place noulu proiectu de lege in caus'a natiunalitătiloru?

M. E mai democraticu cu ce-va decâtu legea de pan' acuma.

T. Cum asié?

M. D'apoi in celu de pan'acuma eramu „natiune unгурésca“, ér in acest'a suntemu „poporu unгурescu.“

T. Asié dara ce folosu amu avé noi, déca s'ar primi acestu proiectu de lege?

M. Apoi atât'a, câ si noi amu avé tradusu poverbulu unгурescu: „Na nimica, prinde-o bine!“

T. Ce nou mai scii?

M. E mare bucuria in israilulu din tier'a malmaligariloru.

T. Pentru ce?

M. Pentru câ au sositu a casa deputatii nostri din Siomcuta.

T. Si-apoi?

M. Jidanii de acolo le-a facutu serenada cu tortie, pentru câ au aperatu atât'a de bine caus'a loru in siedinti'a de la 18 martiu a dietei.

T. Nu mai dîce.

M. Asié e, dar e de insemnatu, câ in numi't'a siedintia dietala nici unulu din cei doi deputati Siomcutani n'a vorbitu nici unu cuventu.

Din „Gazet'a Transilvaniei.“

Toti scim, câ in siedinti'a de la 27 aprile a camerei Ungarici s'a votatu estradarea lui Alesandru Romanu intr'unu nou procesu de presa, éta dar cum reportéza „Gazet'a“ despre acésta siedintia:

„Mai nou. In sied. din 27. aprile a camerei deputatiloru, dupa o lunga desbatere, se aplacidă, ca Alesandru Romanu sê se scôta din prinsôria. Mare lucru si de miratu!“

Invetiatura pentru fete.

1. — Ah, ce indrasnéla! Unu concipistu a cutozatu sê-si innaltie ochii pana la mine.

2. — Nu, domnule locoteninte, nu! De asta nu visá! Cum ai si potutu crede, ca eu sê me facu nevést'a unui copilu de tieranu?!

3. — Omulu acel'a colo totu la mine se uita. Trebuie sê me'ntoreu catra elu cu spatele.

4. — Asta-di voiu pacali pe cavalerii mei. In valsulu dameloru nu voiu chiamá la jocu nici pe unulu.

5. — Vai! contele Varza-acra angagéza la cvadrilu pe Lucreti'a, po gâsc'a aceea, — si chiar pentru alu treile, ce eu i l'am rezervatu.

6. — Ciudatu! Doi barbati trecura pe langa mine fara ca macaru sê me observe.

7. — De cumva numai cu ce-va ar fi mai tineru, asiu ascultá cu placere rogarea sa!

8. — Asta-di sum de 29 de ani. Amicele mele tóte s'au maritatu, si eu sum totu fêta. Oh! de ar vini numai unulu!

9. — „Unulu“ doritu a si sositu in persón'a dlui cancelistu Péna de Gâsca, carele apoi a avutu fericirea d'a o luá de muiere.

Proprietariu, redactoru respundiatoriu si editoru: **Iosifu Vulcanu.**

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsi in Pest'a. Piat'i'a Pesciloru Nr. 9.